

РЕШЕНИЕ

№ 2487

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **2164** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елица Райковска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Административен съд – София-град /АССГ/ е сезиран с касационна жалба /КЖ/ от Началника на „Гранично полицейско управление“ /ГПУ/ - С. към Регионална дирекция „Гранична полиция“ /РДГП/ - Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР чрез процесуалния му представител срещу Решение № 4878 от 30.10.2023 г. на Софийски районен съд /СРС/, 135 с-в, постановено по а.н.д. № 10905/2023 г., с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 337 от 20.07.2023 г., издадено от началника на ГПУ – С. срещу България Е. АД.

Касаторът моли решението да бъде отменено и да бъде потвърдено НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Ответникът по КЖ, редовно призован, не се представлява. Подаден е отговор на КЖ. Оспорва доводите на касатора. Намира решението на СРС за валидно, допустимо и правилно и моли да бъде потвърдено.

Представителят на СГП счита КЖ за неоснователна.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С атакуваното пред СРС наказателно постановление /НП/ на авиокомпания „България Еър“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. на основание чл. 51 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ във връзка с чл. 53, ал. 1 ЗАНН за извършено нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

На 05.06.2023 г. на граничен контролно-пропускателен пункт /ГКПП/ - Аерогара С. при извършване на гранична проверка при влизане в страната на пътници, пристигнали с полет FB462 от А., е установено, че след като е бил длъжен да провери документите за пътуване на лицето Ну L., родено на 13.11.1986 г., с китайско гражданство, преди да извърши услугата по превозване, „България Еър“ АД го е превозило до Република България /РБ/ без валидна виза или разрешение за пребиваване, като „България Еър“ АД му е издало превозни документи – билет и бордна карта, без лицето да отговаря на изискванията на чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 6, параграф 1, б. б) от Регламент (ЕС) 2016/399 на европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 година относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) /Регламент (ЕС) 2016/399/.

СРС неправилно е приел, че НП не отговаря на императивните изисквания на чл. 42, ал. 1, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН. Действително в АУАН е посочено, че лицето е пристигнало с полет FB492 от Ц., а в НП е отразено, че е пристигнало с полет FB462 от А.. В АУАН и в НП всички останали данни съвпадат, като и в двата акта са посочени едни и същи нарушени разпоредби. Към делото е приложена Докладна записка /лист 18/ към АУАН №323/29.06.2023 г., в която също е вписан полет FB462 от А.. В Отказ за влизане в страната /лист 29/, издаден на гражданина на НРБ Китай, също фигурира полетът от А..

Посочването на различен полет в АУАН и в НП не е съществено нарушение, защото съгласно чл. 53, ал. 2 ЗАНН НП се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. С НП е санирано погрешното записване на полета в АУАН, така че не е налице липса на описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават. Касае се за техническа грешка, която не е попречила на дружеството да разбере вмененото му нарушение.

На следващо място, не може да се приеме, че не са посочени законовите разпоредби, които са били нарушени, защото и в АУАН, и в НП са цитирани изрично чл. 20, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, както и чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 6, параграф 1, б. б) от Регламент (ЕС) 2016/399, както и че превозвачът е бил длъжен преди превозване да провери валидността на документите за пътуване, съгласно изискването на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Словесното описание на нарушението съответства изцяло на сочените за нарушени правни норми.

Според разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ превозвач, който превозва по суша, по въздух или по вода до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата, е длъжен да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, както и дали същите съдържат явни преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, следи от подмяна на снимката, както и дали изображението на снимката позволява установяване на самоличността на притежателя. СРС неправилно е приел, че на авиокомпания „България Еър“ АД е наложена имуществена санкция за това, че е превозила пътник, който не е разполагал с валидни документи. В АУАН и НП изрично е посочено, че авиокомпанията не е

изпълнила задължението си, вменено ѝ с чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, да провери валидността на документите и визата преди извършване на услугата по превоз, което е довело до превоза на лице до РБ без валидни документи.

Основателно се явява и възражението на касатора във връзка със заключенията на СРС относно чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Според тази разпоредба, чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза или разрешение за пътуване, когато такива се изискват. Както и по отношение чл. 20 ЗЧРБ, така и по отношение на чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ СРС неправилно е приел, че авиокомпанията е санкционирана за нарушение на забрана да превози пътник без валидни документи, а в чл. 19 ЗЧРБ такава забрана не се съдържа. В НП изрично е посочено, че санкцията се налага за това, че не е проверена валидността на документите преди превоза, което е довело до превоз без виза на китайския гражданин, който е длъжен да има такава съгл. чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. От чл. 19, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. чл. 6, параграф 1, б. б) от Регламент (ЕС) 399/2016, във връзка с чл. 2 от същия регламент и т. 44 от преамбюла му във връзка с чл. 1, както и Приложение I към Регламент (ЕО) 539/2001 г. произтича задължението на пътниците да притежават валидни документи при преминаване на българската граница, която предвид факта, че към момента на довършване на нарушението още не е била страна-членка по шенгенското споразумение, нейните граници се явяват външни такива, дори когато полетът е вътрешен за територията на ЕС, т.е. между държави-членки на ЕС. Следователно превозвачът е бил длъжен да извърши проверка на пътника дали притежава валидна виза или разрешение за пребиваване, преди да издаде превозен документ - билет и бордна карта. Като не е осъществил тази проверка, касаторът е допуснал нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

СРС неправилно е приел, че е налице съществено нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН поради това, че в НП не била посочена разпоредбата на чл. 1, параграф 1 от Регламент (ЕО) 539/2001, което ограничавало правото на защита на наказаното лице и препятствало възможността му адекватно да я организира. Тази разпоредба създава задължение за гражданите на трети страни да притежават валидни документи при преминаване на българската граница – в случая задължение за китайския гражданин, който не е санкциониран с НП. Тя не създава задължение за авиокомпанията, която е санкционираното лице.

България Е. АД оспорва доводите на касатора като излага мотиви, че нормата на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ била бланкетна и не съдържала самостоятелен състав на административно нарушение. Този довод е неправилен като не съответства на съдържанието на тази норма. Същата вменява изрично задължение за превозвача, нарушаването на което е основание за ангажиране на административнонаказателната му отговорност по чл. 51 от ЗЧРБ.

Санкцията е определена в минимален размер, поради което не са налице предпоставки за ревизирането ѝ. Предпоставки за приложение на чл. 28 ЗАНН не са налице, тъй като деянието не съставлява по-малка степен на обществена опасност от подобните му.

По изложените съображения настоящият състав приема, че с НП законосъобразно е ангажирана отговорността на „България Еър“ АД, а решението на СРС е неправилно и следва да бъде отменено.

В горния смисъл е и трайната съдебна практика на АССГ по сходни казуси: Решение от 02.02.2024 г. по к.а.н.д. № 11488/2023 г. на АССГ; Решение от 06.07.2023 г. по к.а.н.д. № 4843/2023 г. на АССГ, решение от 14.12.2022 г. по к.а.н.д. № 6449/2022 г. и др.

С оглед изхода на делото искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 160 лв. общо за двете инстанции, на основание чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН Административен съд - София град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 4878 от 30.10.2023 г. на Софийски районен съд /СРС/, 135 с-в, постановено по а.н.д. № 10905/2023 г. и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 337 от 20.07.2023 г., издадено от Началника на „Гранично полицейско управление“ - С. към Регионална дирекция „Гранична полиция“ - Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР.

ОСЪЖДА „България Еър“ АД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 160 лв. за двете инстанции.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.